

Случвало се е нѣкой уменъ човѣкъ да каже: земята не е пита, а кълбо, но проститѣ калугери веднага го хващали, сѣдили го, защо говори той така и го осѣждали или въ затвори, или го изгаряли, защото това било ужъ хула на Бога.

И тъй, всички вѣрвали, че земята има край: Ако тръгнешъ да пѣтувашъ сѣ по една посока, ще стигнешъ до края и тамъ ще спрешъ. Ако речешъ да вървишъ още, ще паднешъ въ бездната, въ безкрайна пропастъ. Това вѣрвание много плашило моряцитѣ и тѣ не смѣяли да се впускатъ далечъ въ морето. Така вървѣло чакъ до 1500 година. Ала когато открили компаса, тогава моряцитѣ отъ Европа станали по-решителни и почнали да обикалятъ покрай брѣга откъмъ океяна цѣла Африка, та отивали право въ Индия, дето имало голѣми богатства. Въ това време се явилъ единъ отъ най-добритѣ морски плавачи, на име Христофоръ Колумбъ. Той се родилъ въ италянския градъ Генуа. Баща му билъ тъкачъ, но се сетилъ да даде сина си на училище. Въ училището Христофоръ постѣпилъ на 9 години, училъ се да чете, да пише, училъ аритметика и рисуване. Рисуването му помогнало да чертае и рисува карти, а по-сетне Христофоръ училъ звѣздобройство и мореплаване. Кога станалъ на 14 години, той постѣпилъ морякъ на единъ корабъ. Съ силния си умъ, съ учението си и съ голѣмата си смѣлость Христофоръ Колумбъ скоро станалъ капитанъ (началникъ) на кораба. Оттогава Колумбъ пѣтувалъ все съ корабъ, та станалъ прочутъ мореплавачъ. Много пѣти той пѣтувалъ по брѣговетѣ около Африка, купувалъ стари карти и книги по география, които чель съ жадность. Въ тия книги той прочель за учението на Птолемея, че земята е валчеста. Веднага той я